

Forbud. Pauli Ytring beviser kun, at ogsaa han var et Barn af sin Tid og delte sin Tids Opfattelse af Kvinderne. Men samme Mand har i Korintherbrevet, 13. Kapitel, givet en vidunderlig Definition af Kærligheden, som det var mere rigtigt at oplæse, naar et Ægteskab skal indgaaes, thi Kærligheden kender ikke til noget over- og underordnet Forhold, hvor den ene har at befale og den anden at lyde. Den elskendes højeste Glæde, det være sig Mand eller Kvinde, bestaar jo netop i at tjene hinanden.

Denne Redegørelse, der gennem Kvindebladet, *Hjemmet og Samfundet*, saavel som i Særtryk, blev spredt om i flere hundrede Eesemplarer, blev lagt til Grund for Diskussionen ved det store Fællesmøde, Unionen havde foranstaltet den 17de April. For at Spørgsmaalene kunde blive alsidigt belyste, havde man indbudt flere uden for Foreningen staaende Personer, blandt hvilke Præster og teologiske Professorer.

Mødet blev indledet af Redaktøren for H. o. S. Frk. R. *Welterhoff*, som søgte at imødegaa de Ytringer, hun privat havde hørt falde til Fordel for den nuværende Vielsesformular. Paa den ene Side havde man søgt at tolke Pauli Ord: Manden er Kvindens Hoved, i frisindet Aand og paastaet, at de kun tilkendegav den Stilling, Manden har som Forsørger og Beskytter. Men dette var at forvrænge Aanden i Pauli Ord og paa den Maaade blev det ikke opfattet af Mængden. Paa den anden Side fandt man det temmelig ligegyldigt, hvad der blev læst op ved en Vielse. Men herfra kom man let til, at det overhovedet var ligegyldigt, hvad der blev sagt i vore Skoler og Kirker.

Unionens Sekretær, Frk. H. *Westermarck*, gav nogle historiske Oplysninger om den kirkelige Vielses Oprindelse. Den var aldeles ikke saa gammel, som man mente. Den blev først gjort obligatorisk paa Kirkemødet i Trident 1563. De forskellige Kirker havde endog nu til Dags en forskellig Opfattelse af Vielsens Hellighed og Nødvendighed. I vore Dage har man i de fleste Lande indført den saakaldte borgerlige Vielse, enten obligatorisk eller vekslende med den kirkelige. Den bedste Reform vilde uden Tvivl være at arbejde for Indførelsen af den borgerlige Vielse, som alligevel ikke hindrede dem, som ønskede det, fra at lade sig vie.

Herefter bad den theologiske Professor, Rosenquist, om Ordet og oplæste en meget lang Imodegaaelse af Frk. Ehrnroths Udtalelse. Den var fuld af Beskyldninger mod Frk. E. Hun havde forvansket den store Pauli Ord, bagvasket ham og draget falske Slutninger. Hendes Misfornøjelse over, at Manden i Vielsesformularen blev formanet til at være overbærende med Kvindens Svaghed, vidnede om en »ikke ringe aandelig Svaghed«, mindede om en Skoledreng, som vilde føre sin Lærer bag